Any III - Núm. 72
9 Abril 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp.ª a l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

LES MODES DE LES DONES

—No sé pas què et posaràs quan la setmana no serà santa.

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—Bas i Tarrida
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—*Acadèmia Ardèvol.*

CARRER CORTS CATALANES

460. Radio-Telefonia.—"Bombeta Minerva".
451. Inst. elèct., aigua i gas.—RAFEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS

102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER

65. Ribas i Ferrer. B. Regina *Novelles escollides*

CARRER COMTE ASALTO

15. Mobles a plaços i comptat.—Josep Maciá.
95. "LA CORONA" Braguers, Vies urinàries.

CARRER BOTERS

4. F. Monfalcón. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

2 i 4. Raspalleria Moderna.—Ferran Mauri.
11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.
14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
14, pral. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.

CARRER DE SANT PAU

3. Camiseria del *Liceo.* — JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES

126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA

15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
42. Bar.—La Pagesa de la Rambla.
124. Instal. bones i barates.-Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA

36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

2 i.r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ

66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA

22. Ganiveteria i perfumeria.—Vda. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLÁ.

CARRER ARIBAU

29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA

18. Art. Fotogràfics i Radio.—Pérez i Sábat.

CARRER JOVELLANOS

4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI

60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
76. Billars patentats Xifré.—"LA ACTIVA".

CARRER SALMERÓN

140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÚS.
193. Làmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL

460. "Radio Iris".—J. B. MODOLELL.

Establiments
MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER
Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

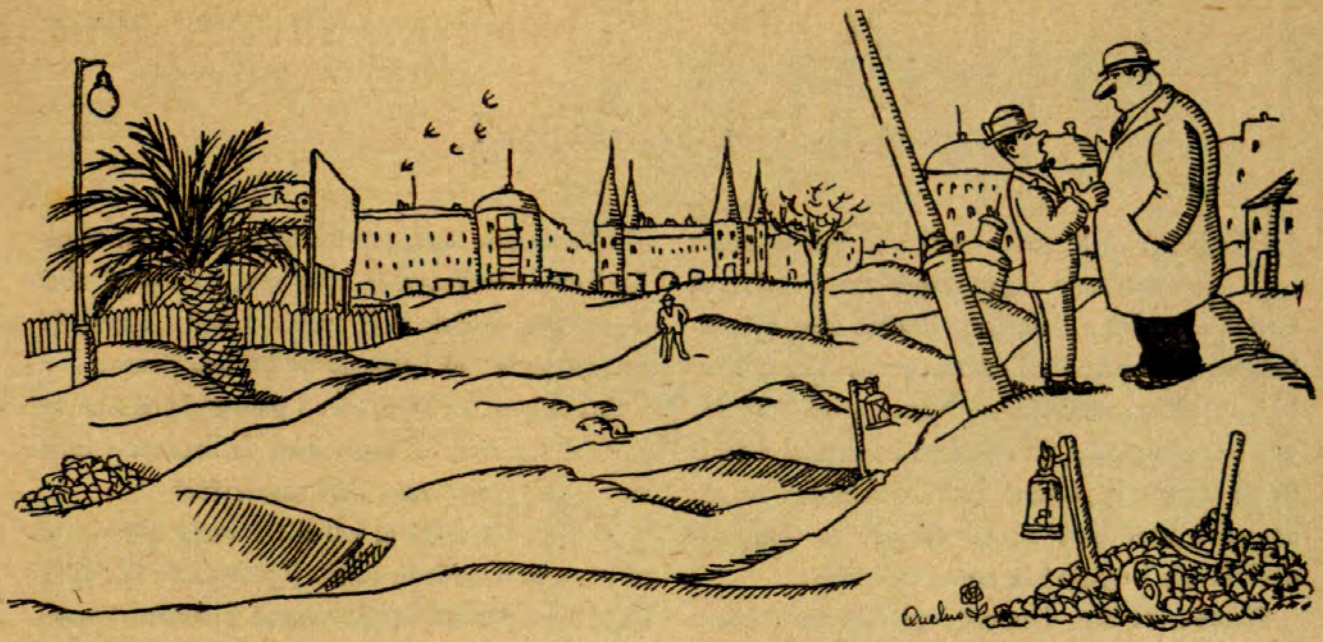
La fama d'una marca consisteix en la fabricació perfecta. La marca

B E L L

ha conquerit fama mundial, és la preferida pels ràdio-tècnics i la que més recomanen amb satisfacció, els que en posseeixen un aparell receptor. Les 42 estacions europees podeu rebre amb els Receptors BELL; funcionen amb dues làmpares alimentades per piles seques Ràdio-Suprema.

Pelai, 56. - Barcelona

MAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

—No deien que hi volien posar un Sagrat Cor aci a la plaça?
—Sí; però a l'últim han decidit deixar-hi un Ecce-Homo!

EL CAFÈ DE LA RAMBLA

Que parli qui vulgui i pugui de la Plaça de Catalunya o dels misteris de Barcelona, de la vieja política o de la més que vieja, folrada de llauna, nosaltres parlarem d'un esdeveniment bon xic més important i sobretot mot més simpàtic: l'obriment del Cafè de la Rambla.

L'obriment del Cafè de la Rambla ha revelat que la pubilla Barcelona torna a girar l'esguard vers si mateixa, dóna tota la ponderació que es mereix als fets notables de la seva vida, contempla i gaudeix en els guanys de la seva persona.

Li diuen que van a obrir el Cafè de la Rambla, i Barcelona s'enterneix, oblida els grans aldarulls, els *blufs* mundials, els campionats, les curses internacionals, els monumentals anuncis d'electricitat, de ferro i tubs incandescents, oblida les botigues estil París, per lliurar-se amb tot el goig a la celebració de la festa familiar; Barcelona es troba al Cafè de la Rambla.

A hores d'ara, qui és el barceloní que no ha passat pel Cafè de la Rambla?

El Cafè de la Rambla és benevolent, amable, hospitalari, acollidor; d'altres voldran ésser més espaterrants, i seran més soberguejants, i més freds per això mateix, i més rígits, més mira i no em toquis, més *paga i ves-te'n aviat*, més marbre-pasta, més cartró-pedra, més entrevessats de llenguatges exòtics i de lloros trasplantats.

El Cafè de la Rambla és d'aquell tipus de Cafè nostre, brollador de confidències, de llargues enraonies, de parroquianisme de confiança. En dies de pluja s'hi estarà divinament; en dies de so s'hi estarà com a sota d'una ombra; bé, sempre; matí, tarda, vespre i nit.

Les mitges tardes de festa faran una xocolata natural i uns gelats que ens hi lleparem els dits. Per les sortides de teatre tindran unes tasses d'alguna cosa calenta i dolça com una *bora nit* cordial.

Probablement s'hi conspirarà, segurament s'hi conspirarà; s'hi iniciaran llibres de versos, revistes i excursions: costellades de les bones i eleccions de les que donaran a dir.

Hi ha llums discrets, hi ha pintures que estan bé, hi ha bons seients; la vista de la Rambla i bon servei; parlar de casa i bon profit: què voleu més?

Ah sí! no s'hi fan pel·lícules ni futbol.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

FLEURY.

Un curiós impertinent, un auto, darrer crit i un xòfer mut.

TANMATEIX amic Jordi del Val m'haveu fet una mala jugada, quin trasto m'haveu enviat, si d'això a Barcelona en dieu auto, a Igualada en diem carraca i encara gràcies, i per comble un xòfer mut. ¡Pobre home, quan amb les que ens han passat fins aquí no ha arribat a tenir ús de la paraula ja no el tindrà mai més; i tot per no voler anar amb aquell carrilet tan empipador! Jo pla he pagat la meva toçuderia!

Figureu-vos que diumenge de bon matí quant estava cuidant el meu rodament d'esquena estirat al llit i embenat amb llençols, flassades i demés tapalls, entra a la cambra sens permís la meva dona, signant-me que em llevés que hi havia un mut que em demanava.

—Un mut que em demana? responc jo; poc ho entenc.

—Sí home, digué la de casa, amb més serietat i bona fe que un regidor nou de trinca; lleva't i no romansegis, que tens de sortir de viatge. Una dutxa d'aigua freda no m'hauria fet més efecte.

Em rento, surto i em trobo amb un minyó alt com un gànguil i cepat, i amb la mà vinga fer signes, i jo tan fresquet sens entendre'l per a res, i una vegada que vaig voler fer el maco donant-me-les d'espavilat... xap... de peus a la galleda fins a genoll. Sort que ell veient el meu aturdiment en donà la vostra tarja dient-me que tenia l'auto a la meva disposició.

Ja em teniu esmorzant amb quatre esgarrapades, i amb la dona i els nanos escales avall i... fillets meus en veure aquell trasto disfressat d'auto, per poc no ens agafa una basca a mi i als de casa. Valga'ns Sant Nin i Sant Non, la de casa plorant a llàgrima viva i els menuts agafats als pantalons no volent-me deixar marxar. Quin drama de família. Sort que fa anys tinc fet testament a favor de la dona o sinó aquesta amb una braçada em porta altra volta al llit.

El xòfer indignat i amb signes digué que no n'hi havia per tant, que també era pare de família i que s'estimava la vida tant com jo, i això jo ho vaig traduir a la meva costella afegint-hi que ell tenia raó i que no hi havíem pensat.

Ens donem les abraçades i petons de consuetut, pujo al turisme, el xòfer roda la maneta i quin xec... xec... de llauna més esgarrifós!

Sortiren els veïns al balcó i... mala negada, ni mai que hi haguessin sortit. ¡Quin escàndol! L'un abroncava per un costat perquè l'havien despertat. L'altre preguntant si anàvem de *viatge de recreio*. Una dona encarant-se amb la de casa li digué: Apa Sra. Francisca, avui si que es desempellegarà de la creu, aixís el meu hi pogués anar, quina sort quedar-se vídua tan jove, i finalment el del primer pis me recomanava no em descuidés el setrill de l'oli per a untar els cavalls i de l'àrnica per a traure els cops. ¡Ja és tenir un humor ben nordamericà el de voler-se matar per gust.

El xòfer cansat de la mandanga, posa la directa, engega i ja hi som, ens anem directament al damunt d'un gos i ja en fem carn trinxada per la pilota.

En sentir el grinyol de la bestiola, perdí el món de vista i esfereït demanava basca per a treure'm el vinagre; però per això l'auto sens aturar-se per damunt l'acera amb aquell xec... xec... infernal; la gent cridant, un municipal prenent el número, el xòfer aixafant l'accelerador i la gent tancant les botigues i jo amb els ulls clucs em feia la recomanació d'ànima i amb aquella cursa desenfrenada i menjant carretera i pols arribàrem fins on no poguérem passar. Un pet esgarrifós del motor i un sotrac a un guarda-rodes em donaren el bateig de l'aire; només recordo que en tornar en mi a terra estirat i masegat, vaig dir, ja som a Sans, i una noieta vora meu va respondre: no senyor, som a Castellolí.

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Tres hores mortals entre el mecànic, el ferrer, el menescal i l'apotecari, estigueren per a arran-

jar aquell trasto del dimoni. Mentrestant jo em passejava la mà pel carpó que havia canviat de lloc pel sotrac de la caiguda i deuria veure-se'm el fetge per un cantó o altre, perquè sentí un home que deia que el tenia com una rajada per a anar amb aquell trasto.

No s'acaba aquí el misteri de dolor. Amb pena i paciència arribàrem als revolts del Llucià, marejat a no poder més i cansat com l'auto que ni a *tiros* volgué donar un pas més avant.

Cinc hores mortals, cinc hores d'angúnia, de remenar el xòfer el motor i res. Es veu que el minyó és molt pacient car en tot el camí ni es va queixar ni va dir aquesta boca és meva. Es un sant home!

Quan més encatarinat hi estava sortiren de trascantó els Mossos de l'Esquadra i demanaren papers. Jo, cregut que volien fer alguna feina, vaig respondre que amb la dèria de marxar, no havia agafat cap troç de diari i que només havia carregat l'encenedor per si la benzina se'ns acabava pel camí.

El més alt em digué: no, ço que volem és el carnet. Jo que els hi dono el de soci de l'Ateneu Igualadí de la Classe obrera. Tampoc volien allò i com no portàvem cap més paper, fora el de fumar, l'home es quadrà i digué:

—Aquest auto no pot passat avant.

—Ja ho crec, fa més de sis hores que n'estem convençuts.

—Tindrà de tornar enrera.

—Viva, vaig dir jo, ja poden manar-li al moment que lo que és al xòfer no hi ha manera de creure'l.

I aquí ens teniu plantats, avorrits, fastiguejats sense poder anar avant ni enrera ni manant-ho els Mossos de l'Esquadra.

Quan en sortirem, no ho sabem, l'únic que puc dir-vos és que cinc milímetres més o menys ens trobem a 700 metres sobre el nivell del mar, en un lloc solitari, amb el gran turisme i el físic espatllat, amb la panxa prima, sense provisions i vigilats per dos senyors amb escopeta. Voleu quadro més bonic! Almenys haguéssim pogut arribar als Bruchs per fer-hi pa i trago.

Com que per ara no hi veig la fi, dec dir-vos que si no ens envieu socors no conteu veure'ns fins per allà l'any de l'Exposició de les Indústries Elèctriques o de l'acabament del Metro.

EL DEL XIPRERET

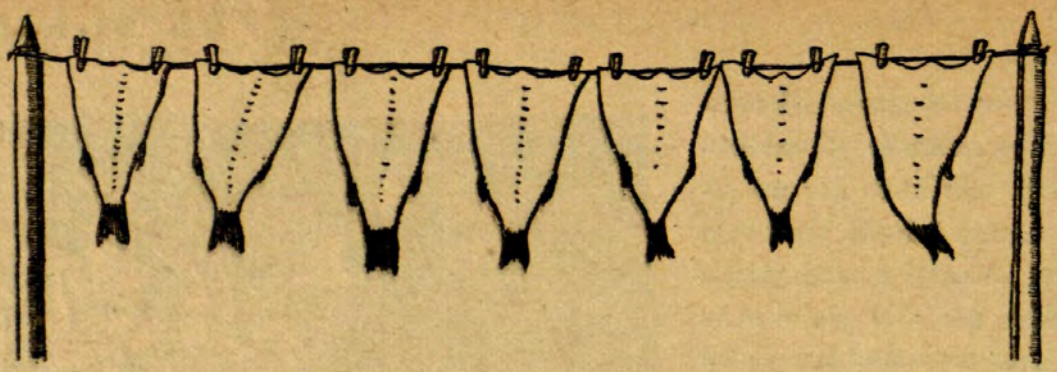
Forn del vidre, 19-3-25.

CARAMELLES

—Gràcies, pubilla, per la indirecta.

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Els bacallans, o per on vindrà la solució?

En acabar-se la quaresma, no serà desavinent una nota relativa al consum que aquí es fa de bacallà. El bacallà és una bèstia bastant coneguda que diríem i força simpàtica, a desgrat de la seva magresa.

(Nosaltres, particularment, sentim un afecte especial pel bacallà, per haver estat el causant d'una de les rialles més fresques de la nostra vida: fou aquell dia que una mestressa de casa ens revelà la seva creença que el bacallà el treien d'un arbre; com una mena de suro, per exemple).

Deixant això de banda, ¿som gaire amics del bacallà? Té gaires aficionats aquí?

Sí. Potser més que la mateixa radiotelefonia.

Sobretot d'un quant temps ençà.

Alguns atribueixen aquesta creixença de simpaties i de consum a la creixença d'higiene que s'observa en els nostres usos i costums. Efectivament, n'hi ha molts que diuen que mengen bacallà per higiene.

La cosa que no precisen és si es tracta d'higiene de l'estómac o de la butxaca.

Que el país, doncs, s'higienitza d'allò més, i que la cosa va de bo a millor ho demostra el més gran consum que del bacallà de mar s'és fet als dos darrers anys 1923-1924.

De 28 milions de quilos que assenyalava la importació, l'any 1918, arriba a més de 60 milions, els anys 1923 i 1924.

La higiene—suposem, en el millor cas, la "higiene" de la butxaca—ha donat un gran pas. El progrés és evident.

Podem esperar, no sense fonament, que si així anem corrent, amb el temps arribarem a transformar-nos nosaltres i tot en bacallans.

Que, de tota manera, potser fóra una solució.

BIT

RETALLS

(*Per al concurs de Caramelles*)

Té dos auriculars i la mania
d'escoltar des del llit, pobra Sofia,
la Radio-llauna-mania:
l'altre nit s'hi adormí,
l'un se li clavà al magí,
l'altre, no m'ho varen dí.

* * *

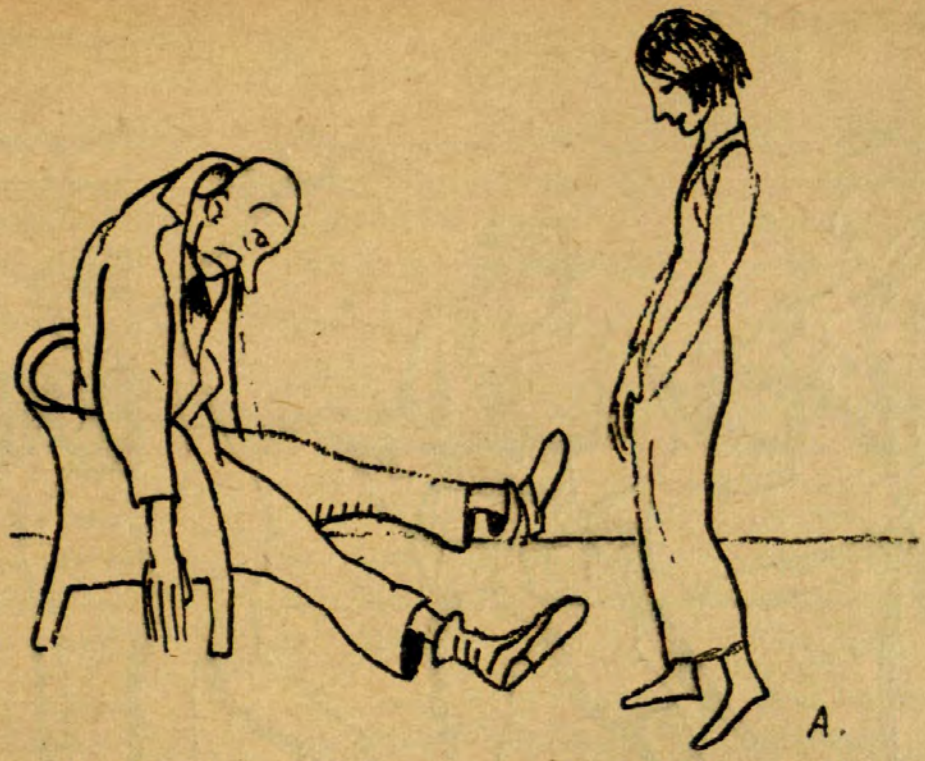
Les cèdules personals
donaran molt de trasbals;
si fos el govern de farsa,
cada solter fóra garça
amagant estats actuals,
ai! per no afluixar cabals,
però ara el coll han de torcê,
essent el govern de força.

* * *

Ço que en diuen setrilleres,
que semblen unes pedreres,
com enderrocs de castells,
i són uns grossos pastells,
de línies tan barroeres,
essent un destorb constant:
al mig del passeig ¿què hi fan?

MAT

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

CALVOS OTEL.LO, O EL MORO DE VENECIA, O NO TE REMEI

—Em convé casar-me, però de seguida, perquè les cèdules...
—Recordi's que també hi ha recàrrec per a les casades.

La senyora Piulachs i els miracles

A l'amic Conrad Serra

La senyora Piulachs està desconcertada davant dels miracles que sempre passen i com és de suposar la seva conversació amb les distingides veïnes del seu barri no consisteix en altra cosa que parlar de miracles. L'han meravellat moltíssim les projeccions de "El miracle dels Llops".—I quina pellícula! exclama la senyora Piulachs dirigint-se al seu pacífic marit que pels molts maldecaps que té no està mai per orgues ni per pellícules. Es un film dels millors... i el "Miracle de Lourdes"? Es una cosa excepcional! Que m'ha agradat! Tornarem a veure-la? pregunta al seu marit.

... ...

La senyora Piulachs no s'hi veu de contenta, sembla taiment que encara li durin les emocions sofertes amb les projeccions dels fils miraculosos. No obstant el mutisme d'ella, hem pogut enterar-nos del motiu perquè està tan satisfeta.

La senyora Piulachs amb els comptes que li féu el seu marit per passar el mes passat hi ha tingut un "dèficit" en favor d'ella, tot plegat una bonica quantitat. La bona senyora no ho comprèn, es creu veritablement que es tracta d'un nou miracle i com que domina amb ella la "pràctica", els "bons aliments", etc., etc., i no li agrada fer "ahorros" per no tenir una nova preocupació, s'ha gastat tot lo més feliç possible, junt amb el seu marit, les "sobres" d'aquell mes "de emociones". I vinga xibarri!... uns quants dies de teatre i de menjar pollastre. Llàstima que s'acabin tan aviat! El seu home per això no es divertia gaire i com és natural, amb casos aixís tan poc corrents, no sabia com treure l'entrellat del "miracle dels quartos".

... ...

El mes feliç ja l'han passat i amb la natural satisfacció esperen que el següent el podran passar igual i amb les mateixes "creces" de l'anterior. Però, oh malvinatge!... Tot per culpa d'aquests llogaters... d'aquests poc zelosos agents de l'Ajuntament... per culpa d'aquests pocasoltes de cobradors del gas i de l'electricitat, del lampista... aquest mes per desgràcia ens han presentat al cobro dos i tres rebuts endarrerits!... D'exclamacions llastimoses no en volgueu més. Que sembla mentida aquests agents dels Arbitris que no vénen mai a l'hora, els de la llum que volen cobrar quan els don la reial gana; és un fàstic lo que passa a Barcelona!, etc. Ve't aquí! ara comprenen perfectament "el miracle" del mes passat. No hi havien pensat amb els cobradors "expontanis" i aquest mes no tindran altre remei que passar-lo com puguin, si els arriben els quartos fins al final o bé si alguna persona benefactora els fa aquest miracle. No cal dir que el marit de la senyora Piulachs d'aquesta feta ha perdut la memòria... i els diners, Tanmateix!

JORDI DEL VAL

CULTURA (!) FISICA

Els socis de „Badoqueres F. C." van a Vilapífia a presenciar l'encontre del seu club amb l'equip local.

TRES DECIMES

Ha arribat Setmana Santa
dies en què la gent fina
porta livita amb benzina
perquè sigui més flamanta.
Hi ha cada pinta que espanta
i es pot dir a molta gent:
—Amb vestit tan poc decent
i eixa pinta colossal,
van a la "Monumental"?
—No senyor, al Monument!

* * *

Dissabte, les caramelles
per la ciutat cantaran
ous i bens arreplegant
amb esforç de gargamelles.
Si em fan veure les estrelles
amb un cant que desafini
enc que sigui de Rossini
o d'un altre forastê
aigua bruta els tiraré
i qui es mulli, que rondini.

* * *

Però la festa més gran
és la de Pasqua Florida
en què els bens perdran la vida
i rostits es menjaran.

RAU-RAU

UAB Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

CARAMELLES

Si, companys, les caramelles
aquest any voleu cantar,
afileu bé les orelles,
ull atent heu de posar.

Fileu prim les indirectes,
que el veí no està per brocs;
de les basses més infectes
heu de dir que són bons llocs.

Si voleu passar per mones
—sense anâ a cal pastisser—,
podeu dir que Romanones
és un home que ens vol bé.

Tocareu de peus en terra
si canteu:—"Mil per un ral,
d'això que es diu Sànchez Guerra,
Eza, Ortuño o Bugallal".

Si volguéssiu grans "decoros",
bona breba i llauna a punt,
feu allò que fan els lloros
a la Rambla o més amunt.

A tots els esquenes d'ase,
digueu-los que són talents;
quietets esteu's a casa
i digueu que esteu contents.

Si un pa val l'ull de la cara
i la carn un disbarat,
cantareu que mai com ara
el menjâ anava barat.

Un llardó n'és Barcelona,
cada barri és un femer?
doncs canteu:—"Quin gust que dóna
quin jardí, cada carrer!"

Si us acanen les costelles
amb lloguers i "inquilinats",
si fins i tot de les celles
us deixen bo i esquilats,

heu de dir:—Preneu, és vostre;
disposeu, som bons minyons.
Dit això, tapeu's el rostre
amb careta de moltons.

Si al "colmado" o a la plaça,
a la fleca o al tender,
us donen vint grams de massa
o llebra per gat mesquer,

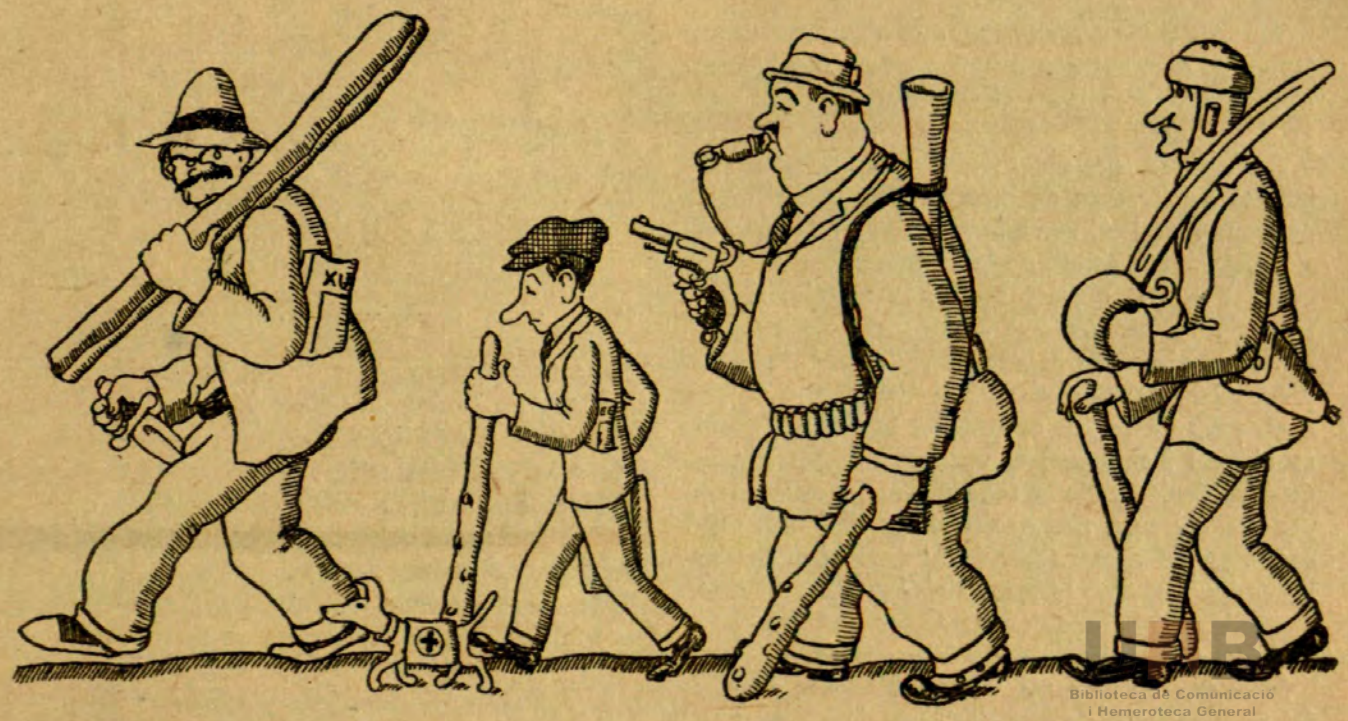
lloareu les excellències
que tant viure us fan a grat:
la junta de subsistències,
no l'haureu mai prou lloat.

Ja teniu, doncs, la tonada
que han de fê enguany les cançons;
tant aquí com a Igualada,
Olot, Sitges o Pontons.

Si us fan manca afegidures
serrellets i cascavells,
torneu sempre a les figures
dels tronats polítics vells.

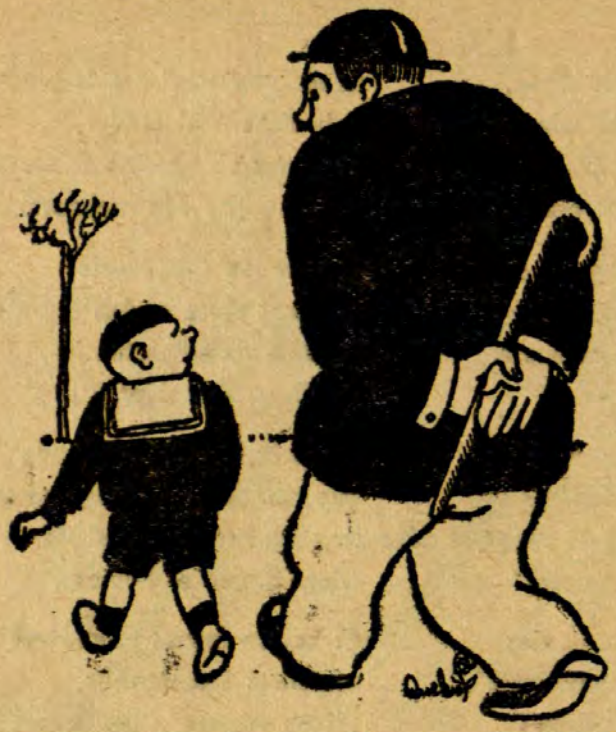
Emperò, voleu forrolla
i guanyâ-us un ressopó?
doncs, digueu a En Puig cul d'olla,
i insurrectu a En Cambó.

VE'T-HO AQUÍ

I els socis del „Vilapifia F. C." van a Badoqueres a presenciar l'encontre del seu club amb l'equip local.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Sempre són per aquest temps les mones, papà?

—Sí. Però passen tongades que tot l'any n'hi ha.

TENEBRES I CAMPANES

PROSA PLANA

EL BORINOT d'aquesta setmana ha de volar en un ambient ben difícil tanmateix. L'humor al marge de dies tan seriosos és un exercici que ja el voldríem per algun penat.

Així, doncs, ens decantarem vers la part sentimental que arrenca de l'immens blincament dels palmons i de l'enlluernadora exhibició de palmes fins a l'esclat nocturn de les Caramelles.

I per aquest objecte sortiré jo mateix, sí senyors, i us contaré que a desgrat dels meus... anys (sóc *ocultista*) encara duc el palmó. De portes endins, el meu xicot s'hi llueix que és un gust, però de portes enfora tot és donar l'excusa al vent i el palmó al seu pare, mitjançant la defensa decidida de la seva mare, qui no voldria per res del món que occíssim els ulls dels vianants. Quant a la palma de la nena, ens partim l'aconduïment amb la meva dolça meitat, i... com una seda. Si bé l'escollir la cinta ens ocasionà molta feina, no fou una rèmora insuperable.

Ja sé que no he esmentat les confitures. Ho he fet amb consciència per declarar sincerament, a última hora, que tingueren la virtut d'enfitar el nen, la nena i la mainadera.

Guarits completament, mercès a la Carabanya, la vila marinera ens temptava obstinadament i ens hi havem deixat caure. La Setmana Santa a ciutat no serva per nosaltres cap encís. O sinó repareu com a penes es senten ací les tenebres del Dijous i Divendres Sants. Allà baix, aquell *catacrac-crac-crac, catacrac-crac-crac* us trenca el cor i us deixa clavats de peus a terra com unes icones.

Endemés, tots els carrers respiren una netedat que us destapa els sentits, car les dones feineres han tingut cura d'emblanquir les façanes i d'untar les portes amb oli de llinosa i aigua-ras, regant les ramblies i posant, per la nit, les atxeres als balcons i els canalobres de cristall a les finestres.

Bon punt sona la senyal per a la processó, les cames hi van soles. De lluny, ja sentiu la música que ve de buscar la Mare de Déu dels Dolors de casa l'administradora de torn i la condueix a l'església on s'organitza la comitiva. Tot el poble és un formigueig de gent parlant a mitja veu.

El pas dels Misteris constitueix un espectacle incomparable i un desvetllament ingenu de la devoció popular. Els soldats romans, Judes, Caifàs, posen una carota ferotge que causa basarda, en tant que les vestimentes que cobreixen el cos de la Verge i de Jesús evoquen mil mans femenines dedicades, any darrera any, en llur brodadura... Com que ja sabeu que en la processó del Divendres només hi assisteixen les senyores (i ací el mot serva un significat general de distinció) us en anireu vora la mar per tal de contemplar el torneig de les dames piadoses i la majestàtica presència del Sant Crist i la Mare de Déu dels Mariners exhalant salabror per les robes blaves dels portants, fins que flectareu els genolls damunt la sorra en veure Jesús jacent en el Sant Sepulcre...

I el Dissabte de Glòria? Ah, les grans cantades! Som-hi, nois:

> Pasqua florida, jorn gloriós
> de noies belles, ocells i flors,
> ... ...

Es un gaudi d'estrelles de cel i d'estrelles de terra que no podria descriure ni ploma d'or ni ploma d'oca. Després ressopó, xampanyada i dormida a les set del matí.

Dilluns a la tarda, a menjar la mona amb moscatell. Banderes i cobles. Vals rodó damunt de l'era i sardanes vora el camí.

Més d'una setmana, talment les gralles de la Festa Major, encara les orelles us faràn:

> Pasqua florida, jorn gloriós
> de noies belles, ocells i flors.
> ... ...

SERGI

UAB Facultat de Comunicació Hemeroteca General

MONADA-MENÚ

A una que em vol convidar
i no sap què m'ha de dar.

Posi un quilo de mantega,
de mig quilo quatre pans,
de foie-gras una capseta
llagostins, raves i enciam.

Un plat de vedella amb pèsols
i bolets amb colomins
mig metre de llonganissa
i aquella salsa amb perdius.

Conill de bosc a la brasa,
filet de bou i pernil,
costelles d'anyell amb salsa
i un pollastre ben rostit.

Dolços d'Esteve Riera,
Castell del Remei el vi,
panses i figues i ametlles,
xampany, posi'l Codorniu.

El cafè fortet demano
i un parell de bons cigars
d'aquells de la "vuelta abajo"
i copeta de conyac.

Tota aquesta fartanera
sens comptar l'arròs bombat,
que pot ésser de pollastre
amb musclos tot barrejat,

presenti-m'ho a la taula,
tot ben cuinat no cal dir,
ja veurà senyora meva (1)
com no en queda pel veí.

(1) *Això de "meva", és un dir.*

A LA BARBERIA

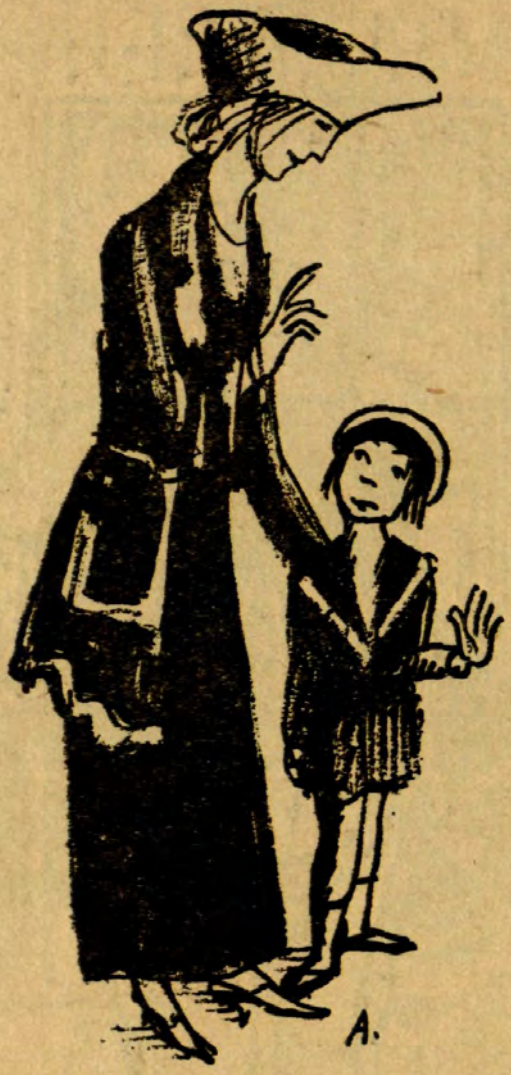
—Després de desgraciar-me, encara em feu pagar?
—Oh! i encara no li comptem el iode i l'aigua oxigenada que li hem hagut de posar.

Modèstia a part, no dic gaire,
perquè no em digui arrossaire,
car, si em volia atipar
no en tindria ni per començar!

XAC

UAB
Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

Oficina de còpies CASA RENÉ Circulars · Treballs en català · Rapidítat, bon esment i economia
CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÉFON 4525-A · BARCELONA

LLIÇO D'URBANITAT, LLIÇO DE...

—Ara, a casa la senyora que anem, si veus fruites o dolços no en demanis, sents?

—No tingui por, mamà; ho prendré.

SETS I VUITS

Hom ha observat gran afluència de turistes a Barcelona. Sembla que han vingut atrets per la fama dels formidables terratrèmols que han obert Barcelona per totes bandes.

Diuen que realment és una cosa meravellosa.

* * *

El conde de Romanones diu que prepara la publicació d'un altre llibre. Ell diu que hi posarà els quartets. No se sap encara qui hi posarà la tinta. Però no és improbable que li sigui proposat el mateix que va posar la tinta a la cèlebre conferència de Piquipon parlant de l'Exposició al Teatre Barcelona; que tan bé el va servir.

* * *

C. Fages de Climent ha publicat un altre llibre de versos que es diu "Tamarius i roses".

Sempre havem cregut que es tracta d'un jove florit.

* * *

Josep Carner torna a ésser a Barcelona. Es el que diu ell d'aquí:

—Bella terra, bella gent.
Roda el món i torna al born.
No hi ha res com això.

Ben vingut, i que duri.

* * *

Una mona, dues mones,
setze mones vós i vós;
no hi ha al món tantes persones
com mones dueu els dos.

* * *

A Bèlgica acaben de fer eleccions generals.

A Alemanya es preparen per al segon torn de les eleccions presidencials.

Oh, distància de països i de civilitzacions!

Pobre gent, que encara fa eleccions!

* * *

Plaça de Catalunya,
ni minyona ni soldat:
al pati de la gardunya
hom hi és més considerat.

* * *

Una altra revista acaba de sortir. S'anomena "quatre coses". Consta de quatre pàgines, duu quatre treballs... és a dir que tot comença i acaba en quatre.

Un company deia:—Sí; i durarà quatre dies.

Bé: això ho veurem!

UAB Biblioteca de Ciències Socials i Hemeroteca General

Pop i mona.

Per la lluna

I, doncs, com ha de quedar açò, hom es pregunta en veure, com abans, en arribar el 21 de març arribava la senyoreta Primavera, mig vergonyosa d'exhibir les naturals gales i perfums, cants d'ocells i complantes d'enamorats: mentre que, ara, se'ns ha presentat un pellingot arrugat, fred, ventós, amb vermellor al nas i poagre als peus. Qui ho entén, açò? d'on pervé aquest desballestament?

Des que existeix aquesta societat arranjadora —que res no arranja—que tothom anomena S. de les Nacions, que talment sembla tot capgirat com una mitja. Repareu-ho: manca aigua, no hi ha neu a muntanya, els esplets no apunten, no fa fred. Es un clam general; ningú no està content, vells i joves rondinen i botzinejen. Tenen raó sobrada.

Han transcorregut els tres mesos oficials d'hivern sobrant pells, bufandes i gabanys. La calefacció domèstica ha estat un torment; la tos bronquial una excepció. Metges i apotecaris desesperats com els fabricants de samarretes de llana. Pel que es veu—sentim dir—és que han suprimit l'hivern. Ja vindran les conseqüències, amb un nou encariment de tot. Els fabricants augmentaran els preus de la roba, els apotecaris les medicines, els metges canviaran les receptes tres vegades cada dia, la terragada de braser es vendrà a grams com la cocaína. Estem ben apariats, si Déu no hi mira!

Què, què dieu? neva!—a la primavera, neu? Si llegiu el diari trobareu: pluges torrencials, aiguats, devastacions, naufragis, ciclons, volcans, deu metres de neu, vint trens detinguts, onades gripals, epidèmies neumòniques i neumàtiques. Ja hi som! A les farmàcies s'hi fan cues, com en altre temps, a les fleques i estancs; els metges no abasten; s'apugen les pells de conill; no hi ha carbó, ni per remei.

Som el mes d'abril i el termòmetre marca tres sota zero, a migdia; els blats s'han rostit i els pollastres tenen el bronc; el vent és fort i gelíu; el sol magre i groc d'ictèric; per terrats i teulades hi verdeja ufanosa molsa; els empedrats són colgats desota un toll de fang negre i pestilent.

Els atacats del cervell no parlen, però, l'hora d'istiu per llastimosa rutina; hi ha empresaris que, amb tota inconsciència, o barra, us conviden a excursionar per les terres de Spitzberg i la Suïssa, és clar, palpant-nos la butxaca.

D'aquestes barreges i daltabaixos de coses, mesos i temperatures hom ne dóna la culpa a la lluna car—diuen—és ella qui en mena els afers d'ací baix.

Si així fos, quin fracàs més sorollós no seria pel feminisme? Si la sola influència de la senyora (?) lluna, fa anar de mal borràs tantes de coses, bé podem imaginar-nos ço que n'esdevindria del món de prosperar el feminisme.

No res de feminisme. Les llunes no ens han fet mai peça; menys, encara, els llunàtics. I tants com n'hi ha!

El que hom, de vegades, es veu obligat a donar la raó... àdhuc als cans, especialment, els que es dediquen a lladrar a la lluna.

Ja saben el què es fan, pobres bestioles.

FLENDI

Del balconet estant

EL TREN HO DUU

Això era en un departament de ferrocarril (i és clar que dient "ferrocarril" ja no comptem ni la llauna d'Igualada ni la capsa de mistos d'Olot).

Eren al departament, davant per davant, un individu qualsevol i un sacerdot. El tren feia sa via, quan va comparèixer el revisor. El revisor demanà el bitllet al capellà i a l'individu que l'hi seia enfront. El prevere, acostumat a la cura i al bon ordre de papers, lliurà immediatament el bitllet. L'altre individu, no: escorcollava i cercava en les seves set o vuit butxaques infructuosament. Al cap d'una estoneta de fer i remenar, ja es congestionava, el seu nas s'anava inflant, els seus ulls anaven encenent-se, la ira començava a fer-lo flastomar.

—No s'amoïni—li diu el revisor—; cerqui tranquillament, sense esverar-se, ja tornaré a passar.

L'individu anà seguint la seva tasca, cada cop més inútilment; fins que la seva llengua es desfermà en paraulotes lletges i pecadores.

Tant fou així, i tant, que el capellà hagué de trencar el seu silenci, veient-se obligat a reptar-lo, per bé que amablement, i va dir-li:

—Mestre: aquest bitllet us durà a l'infern.

—Me'n fum—va respondre ràpidament sense pensar-s'hi gota, el reptat—; és bitllet d'anà-i-tornâ.

V. i N.

IEB Biblioteca Arús

:T:I:P:U:S:

TOTHOM diu pestes dels anglesos, de les sogres, dels gendres, dels cosins i d'altres plagues, però ningú no es recorda d'aquests éssers mortificants coneguts pel nom de regents d'impremta.

Hom està fruint de la pau beatífica de l'horeta de *tombar-s'hi,* entre deu i onze de la *matinada,* satisfet d'haver tramès a la impremta el dia abans, un bon plec d'original, quan, de sobte, riiing...! riiiing!

—Senyoret, hi ha un xicot de la impremta.

—Que s'esperi, responem canviant de posició.

—Es que ha dit que el regent diu que li digui que falta plana i mitja d'original i que ha de quedar compost dintre una hora.

—Doncs, que es *compongui!*

—Diu que no sortirà EL BORINOT fins la setmana dels tres dijous si no li entrega de seguida.

—*Voi! voi*! i destarotats per la pressa, ens posem les calces als braços, l'armilla a les cames, agafem una agulla de fer "crochet" enlloc de l'estilogràfica i la suquem a la xicra de xocolata enlloc del tinter, i no poques vegades, enganxant retalls en les quarteles hom es dóna pinzellades en el front i resta enganxat a la paret en donar-se contra d'ella cops de cap per les extemporànies exigències del regent de la impremta.

Es perillós visitar un periodista quan ha de fer original d'aquesta manera.

Diu que els que s'ofeguen s'agafarien amb un ferro roent, però aquell s'agafa amb el primer que entra a casa seva, encara que sigui el sastre o la bugadera i li diu:

—Tregui'm d'aquest compromís o el rebento!

—Què li passa?

—Escrigui'm immediatament un article!

—Sobre quina qüestió?

—Cap qüestió! un article que no digui res, que són els únics que avui passen!

La qüestió és omplir planes. Si el carboner de baix no fos tan curt de mida ja l'hauria dut al linotipista!

Oh, els regents! Ja fem bé de tenir-los-hi tanta tírria! En coneixem un que sempre rondina i mai no té prou original. Encara que sigui de nit, mai no estem segurs de la seva importunitat. El "sereno" ja el coneix de cada setmana.

Ara mateix ha vingut a pidolar i li hem confeccionat aquest obsequi per veure si escarmenta.

Ja un dia, per equivocació, li vàrem donar per compondre una pàgina de "La Vanguardia"

I si continua molestant-nos, ens sembla que algun dia enlloc de fer més original li anirem a fer una cara nova, encara que després ens processin per delictes... d'impremta.

Ox.

SILUETES OLOTINES

(HOMES PETITS I PETITS HOMES)

Vos farà l'efecte, llegidors carissims, que teniu al vostre davant una vertadera enciclopèdia. Res més difícil que tenir-hi una petita relació sense qus us sapigueu de memòria la meitat del diccionari d'en Balbuena i el de Mossèn Alcover, amb tota la seva integritat. El seu tipus, més Oriental que d'Occident, té la rara coincidència de voler-se semblar (i això és perquè hi ha fet algun viatge) als russos de les costes d'Escandinàvia. Intel·lectual fins a la mèdula, vos posarà al corrent, a totes hores, dels complicats problemes internacionals que afecten el globo terraqui.

L'obsessió que constantment absorveix la seva pensa és la política nord-americana, que vos la desfà com un bolado.

No consta que sigui soci de nombre ni honorari de cap Acadèmia nacional ni estrangera; això no obstant, és soci de cân Fontanella, i al redós de la càtedra del jurisconsult, hi desgrana ses peculiars converses tècniques (?) i clàssiques, que de tot en té un bon xie, i més que un bon xic, el car amic. En altre temps era polític d'Esquerra i èmul d'en Carner, i evolucionat més que el temps és avui un dels més grans admiradors d'en Ludendorf. Que hom sàpiga no té pas secretari particular i això que l'hauria ben bé de menester per la continuada correspondència que té amb en Macdonald i amb en Poincaré. Les evolucions contínues podrien portar-lo a ésser un home d'Estat i hom està temptat de creurer que el regiria amb la màxima perfecció i més si aquest Estat tingués el rar aventatge de no passar d'una dotzena de cases i millor que fossin de pessebre.

QUINCU.

Biblioteca de Catalunya
Hemeroteca General

TIP. ALTÉS

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA
RADIO TELEFONIA
DE LES MILLORS MARQUES
Venda al major i detall
Carrer Canuda, 45 i 47
BARCELONA
DIPÒSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC
JOSEP CLAVELL

Per a construir un aparell de Telefonia sense Fils, cal comptar amb l'ajut d'un bon llibre, i aquest és

La T. S. F. a l'abast de tothom

escrit en català per **Agustí Riu**, l'instal·lador de l'estació de l'Hotel Colón. Pòrtic d'En Carles Soldevila. Pròleg d'En Rossend Sagrera. Forma un elegant volum de més de 200 planes, il·lustrat amb 88 gravats inèdits i enquadernat amb portada a quatre tintes i es ven al preu de **5 ptes.** a totes les llibreries de Catalunya i en la casa editora

Editorial Políglota
Petritxol, 8

HA SORTIT

JOAQUIM RUBIÓ I ORS

LO GAYTER DEL LLOBREGAT

Edició políglota
IV volum. (1839-1895)
Amb un pròleg de
Antoni Rubió i Lluch

Quadros dramàtics-Poesies-Obres en prosa

En tela, 6 pessetes

FREIXENET
SANT SADURNÍ DE NOYA
ÉS EL MILLOR XAMPANY

Any III-Núm. 72
9 Abril 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp.ª a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

AMUNT!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Aquí al cim les caramelles
a bell cor podrem cantar;
mirarem de les estrelles
quina la nostra serà.